

Arrest

nr. 257 518 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 24 november 2019. Op 27 november 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 november 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse Pashtoun en soennitische moslim, geboren in 1992 in Shawat. U bent afkomstig en woonde uw hele leven in het dorp Shawat, in het district Ahmadkhel in de provincie Paktia.

Uw vader gaf thuis onderwijs aan kinderen van het dorp, toen de Taliban anderhalf jaar voor uw vertrek hem opdroegen om op een positieve manier over de Taliban en hun strijd les te geven. Hij werd daartoe twee tot drie keer bedreigd, tot hij op een nacht, zes maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd ontvoerd uit uw ouderlijk huis. Na de ontvoering van uw vader, bezette de Taliban uw huis en dwongen zij u gedurende al die maanden om wapens te voet weg te brengen naar plekken in de nabijheid van uw dorp. Indien u dit niet zou doen, zouden zij u onthoofden. U probeerde een paar keer weg te lopen, maar dit lukte niet. U werd de situatie beu en sprak met uw oom aan moederskant die verderop in het dorp woonde. Hij haalde uw moeder en uw broers en zussen weg uit het ouderlijke huis en regelde uw vertrek. U reisde via Gardez naar Nimroz en van daar verder naar Iran en zo naar Turkije. In Turkije heeft u een aantal maanden gewerkt vooraleer u via Griekenland, naar Macedonië en zo verder naar Servië, Kroatië, Slovenië richting Italië, Frankrijk en ten slotte naar België waar u aankwam op 24 november 2019 en op 27 november 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara (o) neer.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u ten overstaan van de DVZ verklaarde dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was, meerbepaald dat u 16 jaar was (zie Registratiefiche verzoek tot internationale bescherming). Echter u gaf bij een eerdere asielaanvraag in Griekenland 1994 als uw geboortedatum op. Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen Dienst Radiologie werd uw leeftijd echter vastgesteld op 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 26,8 jaar oud was op 11 februari 2020 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd) en u bijgevolg op het moment van uw aankomst in België, op 24 november 2019 (Registratiefiche verzoek tot internationale bescherming), niet langer minderjarig was. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u geenszins nog minderjarig was op het moment van uw aankomst en asielaanvraag in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging vreest door de Taliban omwille van het werk van uw vader als leerkracht maar u slaagde er niet in uw vluchtrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst zijn er de reeds aangestipte vaststellingen over uw leeftijd waardoor dient gesteld te worden dat u de asielautoriteiten bewust gepoogd heeft te misleiden omtrent uw werkelijke leeftijd. Immers, in Griekenland gaf u aan de asielautoriteiten aan dat u geboren was in 1994, echter, tegenover de Belgische autoriteiten verklaarde u minderjarig te zijn. U gaf bij aankomst aan dat u 16 jaar en 9 maand oud zou zijn, dus geboren in het jaar 2003 (Registratiefiche VIB). Bij het CGVS verklaarde u dan weer geboren te zijn in 1374, tijdens de zesde maand op de tiende dag, omgerekend is dit de 1e september van 1995 (NPO, p. 4). Echter, van die datum, zei u, was u ook niet helemaal zeker en u legde uw taskara voor (NPO, p. 4). Deze vermeldt dat u in 1394 17 jaar oud zou zijn, wat dan weer zou betekenen dat u nu 22 jaar oud zou zijn. Als verklaring gaf u aan dat ze bij het maken van uw taskara nooit gevraagd hebben naar uw leeftijd (NPO, p. 5). Dat volstaat natuurlijk als verklaring niet voor het aanzienlijke verschil tussen uw opgegeven leeftijd en uw werkelijke leeftijd. Immers, uw werkelijke leeftijd werd geschat op 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar in februari 2020. Dat wil zeggen dat u ruim 10 jaar ouder was dan uw opgegeven leeftijd. Toen u met uw volatiele verklaringen omtrent uw leeftijd werd geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, zei u dat uw reisweg heel moeilijk was geweest en dat u zomaar een datum had gegeven (NPO, p. 4). Echter, opnieuw volstaat dit niet als verklaring. U werd immers meermaals uitdrukkelijk op gewezen dat u de waarheid moest vertellen, zowel tijdens uw verklaringen bij DVZ als bij het CGVS (NPO, p. 1). Later in het gesprek

verklaarde u dat u er altijd van had gedroomd om te studeren en dat u zich daarom minderjarig had verklaard (NPO, p. 9). Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u zich bewust minderjarig heeft verklaard en deze vaststelling ondermijnt reeds in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.

Daarenboven kunnen er verdere vraagtekens geplaatst te worden bij het door u aangemeten profiel. Zo verklaarde u dat u de oudste zoon bent uit een gezin van vijf. Volgens uw verklaringen zou uw vader de leeftijd van 35 jaar (NPO, p. 9) en uw moeder de leeftijd van 30 jaar hebben (Registratiefiche minderjarigen). Deze verklaringen houden echter geen steek, gezien de bovenstaande vaststellingen omtrent uw leeftijd, zelfs niet als we zouden uitgaan van de door u verklaarde leeftijd. U kon hiervoor geen enkele andere verklaring geven dan het feit dat men in Afghanistan de leeftijd niet zo bijhoudt als hier (NPO, p. 18), maar dat volstaat uiteraard niet. Verder verklaarde u dat het oudste broertje na u 9 jaar oud zouden zijn (NPO, 18). U kon echter geen verklaring geven voor het grote leeftijdsverschil (NPO, p. 18), waarna u verklaarde dat u vijf jaar ouder was dan uw broer (NPO, p. 18), wat gezien de bovenstaande vaststellingen omtrent uw leeftijd, de geloofwaardigheid omtrent uw profiel en dat van uw familie nog verder op de helling zet. Immers, als uw broer werkelijk slechts vijf jaar jonger is dan u, dan was hij op het moment van uw vertrek ook reeds volwassen en trekt dat de geloofwaardigheid van de door u geschetste context waarin de gebeurtenissen bij u thuis zich zouden hebben afgespeeld, ernstig in twijfel. Te meer omdat er bijkomende vaststellingen zijn gedaan die uw reeds wankele asielrelaas verder ondermijnen.

Vooreerst zijn uw verklaringen over het lot van uw vader niet coherent te noemen. Zo verklaart u eerst dat uw vader is ontvoerd en dat u niet weet wat er met hem is gebeurd (NPO, p. 10). Echter, later in het gesprek zegt u dat de Taliban u bedreigde en zei dat ze 'met u hetzelfde zouden doen als met uw vader' en ze u een beweging toonden alsof ze u zouden onthoofden (NPO, p. 37) en daarna dat iedereen in het dorp wist dat uw vader ontvoerd en vermoord was (NPO, p. 39). Dergelijke volatiele verklaringen over een belangrijk aspect van uw asielrelaas, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder is het gedrag van de Taliban niet logisch te noemen. Het is maar de vraag waarom de Taliban uitgerekend u, zoon van een ideologische tegenstander, zouden vertrouwen om wapens te transporteren naar strategische plekken waar zij volgens uw verklaringen hinderlagen opzetten en bommen legden met als doelwit de overheid (NPO, p. 41). Dit valt niet te rijmen met de vermeende ontvoering van uw vader omdat hij weigerde mee te doen aan wat u de propaganda van de Taliban noemde (NPO, p. 10). Deze omstandigheden maken dat er aan uw verklaringen over uw gedwongen werk voor de Taliban weinig geloof kan gehecht worden. Als de Taliban werkelijk uw vader viseerden, dan is het weinig waarschijnlijk, noch logisch dat zij u zouden betrekken in een delicaat transport zoals u verklaarde. Deze vaststellingen ondermijnen reeds in deze fase in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts is het rekening houdende met de hierboven aangestipte vaststellingen omtrent uw leeftijd, weinig begrijpelijk dat u niet eerder gepoogd heeft om hulp te zoeken voor de gevaarlijke situatie waarin u zich bevond. U wist dat uw leven in gevaar was (NPO, p. 36), en u probeerde verschillende keren weg te lopen (NPO, p. 42), maar geen enkele keer kwam het in u op om hulp te zoeken bij één van uw ooms die allen in het dorp wonen (NPO, p. 16), noch bij andere dorpsgenoten die allen op de hoogte waren van de situatie (NPO, p. 39). Het doet daarenboven de wenkbrauwen fronsen dat niemand in het dorp, noch de malik van wie u verklaarde dat hij niet pro-Taliban was (NPO, p. 26), noch de dorpsoudsten die na de ontvoering van uw vader zouden hebben bemiddeld (NPO, p. 40) noch uw ooms, op het moment dat de Taliban uw huis kwam bezetten, zijn tussengekomen. Uw verklaring dat de mensen niet de moed hadden om iets te zeggen omdat ze bang waren (NPO p. 39 en p. 40), is weinig overtuigend gezien er toch verwacht kan worden dat zij minstens zouden pogen om een oplossing te vinden. Daarenboven kan er ook aan uw verklaring dat uw maternale oom niet zou geweten hebben wat er bij jullie thuis gebeurde gedurende een half jaar, weinig geloof worden gehecht. U verklaarde immers zelf dat als er iets belangrijks gebeurde in Shawat jullie daar van op de hoogte werden gebracht in het dorp (NPO, p. 39), en gezien de hele familie volgens uw verklaringen in het dorp woonde (NPO, p. 16) en de lange periode dat jullie huis was bezet (NPO, p. 39) valt het moeilijk aan te nemen dat hij niet op de één of de andere manier zou geïnformeerd geweest zijn van de gebeurtenissen bij u thuis. Dat hij, eens hij op de hoogte werd gebracht van de situatie, onmiddellijk overging tot actie maakt het feit dat niemand hem alarmeerde des te vreemder en onwaarschijnlijker en doet ernstige twijfels rijzen bij uw reeds wankele asielrelaas.

Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat er ook kanttekeningen zijn te plaatsen bij de nasleep van de door verklaarde gebeurtenissen. U verklaarde immers dat uw familie geen problemen meer heeft gekend na uw vertrek, en dat u niet op de hoogte bent van zoekacties door de Taliban naar u (NPO, p. 42). Dit valt te verbazen. Bij eerdere ontsnappingspogingen werd u immers door de Taliban telkens gezocht en geslagen (NPO, p. 41) en u beschikte over strategische informatie die nadelig zou kunnen zijn voor de Taliban (NPO, p. 41). Bijgevolg kan men veronderstellen dat de Taliban na uw definitieve vertrek, u opnieuw zou komen zoeken zijn. Bovendien verklaarde u dat er kort voor uw vertrek luchtaanvallen waren in hetzelfde gebied als waar u de wapens moest leveren (NPO, p. 33 en p. 40). In deze context is het dan ook vreemd dat u niet zou geïnformeerd hebben noch bij uw moeder, noch bij oom (NPO, p. 42) noch via de dorpsgenoot die u kent (NPO, p. 17) of de Taliban nog naar u op zoek was. Deze vaststelling roept nog verder de vraag op of de gebeurtenissen wel hebben plaatsgevonden zoals u verklaart, en zet uw asielrelaas verder op de helling.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Over het door u neergelegde document, namelijk uw taskara (o) dient te worden vastgesteld dat deze geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Immers, uw taskara bevat louter persoonsgegevens en dient louter ter vaststelling dat u een Afghaans staatsburger bent, wat hier niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In

de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Paktia te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 258-266, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. Paktia ligt in het oosten van Afghanistan, aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan.

Paktia wordt omschreven al een provincie waar sterke tribale connecties en de cohesie tussen lokale gemeenschappen het ontstaan van warlordisme belemmert, maar ook de invloed van de staat beperkt. De provincie is een bolwerk van de Taliban, maar ook het Haqqani-netwerk is er prominent aanwezig. Er wordt ook melding gemaakt van de aanwezigheid van TTP. Paktia is voorts één van de provincies waar sterke banden waargenomen worden tussen de taliban en georganiseerde criminele groepen die betrokken zijn bij drugshandel en afpersing.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Paktia ruw geschat 612.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 218 burgerslachtoffers vielen, een daling van 49% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 651 veiligheidsincidenten gemeld.

Verder blijkt dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Gardez en Zurmat, alwaar bijna de helft van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Paktia plaatsvinden is voorts doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Anderzijds vonden er ook militaire operaties van het Afghaanse leger, in samenwerking met de coalitietroepen en pro-regeringsmilitiegroepen, plaats. Bijna een derde van de gerapporteerde veiligheidsincidenten betreffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten het gebruik van explosieven op afstand/landmijnen/IED door AGE's en lucht-/droneaanvallen. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie. Ook zoeken IDP's uit andere provincies hun toevlucht in Paktia.

De provincie Paktia werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar de mate van willekeurig geweld hoog is zodat een mindere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Paktia sinds de publicatie van voornoemde EASO Guidance Note gewijzigd is, in die zin dat willekeurig geweld er niet langer op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. in. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Paktia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Ahmadkhel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich opnieuw in Ahmadkhel vestigt. Behalve uw problemen met de Taliban haalde u

immers geen redenen aan die een terugkeer naar Shawat in de weg zouden staan. U verklaarde immers dat uw familie beschikte over velden (NPO, p. 12) die u reeds vijf jaar bewerkte (NPO, p.15) , waaruit kan afgeleid worden dat u de kennis en vaardigheden hebt om in uw levensonderhoud te voorzien. Bovendien verklaarde u dat uw maternale oom veel velden heeft en veel geld verdient met het verkopen van zijn oogst (NPO, pp. 20-21). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u kan terugkeren naar uw dorp en uw leven er terug kan opnemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. In een eerste onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op een aantal motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verklaart dat in Afghanistan de geboortes niet geregistreerd worden, maar wijst er wel op dat ze haar taskara neergelegd heeft. Deze taskara heeft ze bijgebracht om haar leeftijd aan te tonen. Voorts wijst ze op de onbetrouwbaarheid van de botscan. Hiervoor verwijst ze ook naar een uittreksel uit K. Fournier, Platform kinderen op de vlucht, leeftijdsschatting van niet begeleide minderjarigen.

Met betrekking tot de leeftijd van haar ouders wijst de verzoekende partij erop dat ze eveneens hun taskara bijgebracht heeft. Daarenboven doet de leeftijd van haar ouders geen afbreuk aan het gevaar dat zij in Afghanistan loopt.

De verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom haar verklaringen omtrent haar vader niet coherent zouden zijn. Ze meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd waarom haar verklaringen niet coherent zouden zijn. Ze wijst erop dat uit haar verklaringen blijkt dat haar vader ontvoerd is, en daarna vermoord werd. De verzoekende partij vreest ook een dergelijk lot te ondergaan. Het hele dorp is er ook van op de hoogte.

Voorts meent de verzoekende partij niet te begrijpen wat er niet logisch te noemen is aan het gedrag van de taliban. Ze werd onder druk gezet om hen eten en drinken te geven, maar ook om wapens te vervoeren. Dit alles na de ontvoering van haar vader. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar de EASO COI focus, security situation Afghanistan, september 2020. De verzoekende partij voegt er ook aan toe dat het ideologisch gedachtengoed van haar vader niet in de weg staat dat de taliban zo handelt. Ze betoogt dat ze haar onder druk gezet hebben en haar bedreigd hebben dat zij hetzelfde lot als haar vader zou ondergaan indien ze niet deed wat ze vroegen.

Ze wijst erop dat ze via de dorpsoudsten geprobeerd heeft om hulp te vragen, maar dat dit zonder enig resultaat gebleven is. Het is begrijpelijk dat de mensen de taliban vrezen en daarom niet durven helpen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet voldoende motiveert wat hier zo weinig begrijpelijk aan is.

De verzoekende partij vervolgt dat ze de mening toegedaan is dat de verwerende partij onvoldoende de elementen die in haar voordeel pleiten in acht neemt, ze weergeeft en onderzoekt. De verwerende partij focust volgens de verzoekende partij volledig op elementen die zij niet logisch of begrijpelijk vindt, zonder hieromtrent voldoende te motiveren.

2.3. In een tweede onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat in haar hoofde wel een gegronde vrees voor vervolging omwille van politieke redenen bestaat. Het betreft ook een actuele vrees, daar zij zoals haar vader bedreigd werd door de taliban. Ze wijst er ook op dat de overheid haar

niet kan beschermen omdat ze in haar provincie geen voet aan de grond krijgen, de provincie in handen van de taliban, IS, TTP en andere groeperingen is.

2.4. In een derde onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist de analyse die door de verwerende partij werd gemaakt. Ze stelt dat uit de informatie die de verwerende partij bijgebracht heeft, kan afgeleid worden dat zij in haar thuisland en regio geen veilig leven kan leiden. Zo blijkt uit deze informatie o.a. dat de taliban, Al Qaeda, TTP de macht hebben, dat de provincie gekend staat voor drugstransporten en bron voor wapens, dat er opnieuw een stijging is van incidenten en het geweld opnieuw de pan uit rijst. In 2019 waren er weliswaar minder gevallen van geweld ten opzichte van 2018 maar dat er in 2020 al tussen de 102 en 150 gevallen vermeld waren met een stijging in het tweede kwartaal wat wijst op een stijging. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij onvoldoende hiermee rekening heeft gehouden. In dit verband citeert de verzoekende partij ook uit <https://www.sigar.mil/pdf/quarterlyreports/2020-10-30qr-section3-security.pdf>. Hierna concludeert de verzoekende partij dat de situatie in Afghanistan en ook in de provincie Paktia gekenmerkt wordt door de hoge mate van willekeurig geweld zodat een mindere mate aan individuele elementen vereist is.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd, maar legt wel een aanvullende nota neer waarin zij de algemene veiligheidssituatie in de provincie Paktia bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van EASO van december 2020,
- het "Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report" van EASO van september 2020,
- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij stelt dat ze Afghanistan verlaten heeft omdat de taliban haar vader ontvoerd en vermoord hebben omwille van zijn werk als leerkracht. Hierna hebben de talibs haar ouderlijk huis bezet en hebben haar gedwongen om wapens voor hen te vervoeren. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij haar originele taskara bij. De verzoekende partij stelt dat deze taskara haar leeftijd staft. In dit verband wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst zijn er de reeds aangestipte vaststellingen over uw leeftijd waardoor dient gesteld te worden dat u de asielautoriteiten bewust gepoogd heeft te misleiden omtrent uw werkelijke leeftijd. Immers, in Griekenland gaf u aan de asielautoriteiten aan dat u geboren was in 1994, echter, tegenover de Belgische autoriteiten verklaarde u minderjarig te zijn. U gaf bij aankomst aan dat u 16 jaar en 9 maand oud zou zijn, dus geboren in het jaar 2003 (Registratiefiche VIB). Bij het CGVS verklaarde u dan weer geboren te zijn in 1374, tijdens de zesde maand op de tiende dag, omgerekend is dit de 1e september van 1995 (NPO, p. 4). Echter, van die datum, zei u, was u ook niet helemaal zeker en u legde uw taskara voor (NPO, p. 4). Deze vermeldt dat u in 1394 17 jaar oud zou zijn, wat dan weer zou betekenen dat u nu 22 jaar oud zou zijn. Als verklaring gaf u aan dat ze bij het maken van uw taskara nooit gevraagd hebben naar uw leeftijd (NPO, p. 5). Dat volstaat natuurlijk als verklaring niet voor het aanzienlijke verschil tussen uw opgegeven leeftijd en uw werkelijke leeftijd. Immers, uw werkelijke leeftijd werd geschat op 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar in februari 2020. Dat wil zeggen dat u ruim 10 jaar ouder was dan uw opgegeven leeftijd. Toen u met uw volatiele verklaringen omtrent uw leeftijd werd geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, zei u dat uw reisweg heel moeilijk was geweest en dat u zomaar een datum had gegeven (NPO, p. 4). Echter, opnieuw volstaat dit niet als verklaring. U werd immers meermaals uitdrukkelijk op gewezen dat u de waarheid moest vertellen, zowel tijdens uw verklaringen bij DVZ als bij het CGVS (NPO, p. 1). Later in het gesprek verklaarde u dat u er altijd van had gedroomd om te studeren en dat u zich daarom minderjarig had verklaard (NPO, p. 9). Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u zich bewust minderjarig heeft verklaard en deze vaststelling ondermijnt reeds in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid.”* Ook op basis van de gegevens op haar taskara is de verzoekende partij ouder dan haar opgegeven leeftijd bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming. Bovendien brengt de verzoekende partij een taskara bij, doch kan er ook niet aan voorbij gegaan worden dat de verzoekende partij telkens wisselende verklaringen omtrent haar eigen leeftijd aflegt. Het gegeven dat in Afghanistan geboortes niet geregistreerd worden zoals in België, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekende partij er niet in slaagt eenduidige verklaringen omtrent haar leeftijd af te leggen wat erop wijst dat zij de Belgische autoriteiten heeft willen misleiden zoals terecht in de bestreden beslissing uiteengezet wordt.

Met betrekking tot de kern van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij geen documenten bij. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven.

Ten eerste blijkt dat de verzoekende partij geen duidelijkheid schept over haar eigen profiel. Zo verklaart de verzoekende partij dat ze de oudste zoon is van een gezin van vijf kinderen. Volgens haar verklaringen zijn haar ouders respectievelijk 35 jaar en 30 jaar oud (registratiefiche minderjarigen). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Deze verklaringen houden echter geen steek, gezien de bovenstaande vaststellingen omtrent uw leeftijd, zelfs niet als we zouden uitgaan van de door u verklaarde leeftijd. U kon hiervoor geen enkele andere verklaring geven dan het feit dat men in Afghanistan de leeftijd niet zo bijhoudt als hier (NPO, p. 18), maar dat volstaat uiteraard niet. Verder verklaarde u dat het oudste broertje na u 9 jaar oud zouden zijn (NPO, 18). U kon echter geen verklaring geven voor het grote leeftijdsverschil (NPO, p. 18), waarna u verklaarde dat u vijf jaar ouder was dan uw broer (NPO, p. 18), wat gezien de bovenstaande vaststellingen omtrent uw leeftijd, de geloofwaardigheid omtrent uw profiel en dat van uw familie nog verder op de helling zet. Immers, als uw broer werkelijk slechts vijf jaar jonger is dan u, dan was hij op het moment van uw vertrek ook reeds volwassen en trekt dat de geloofwaardigheid van de door u geschetste context waarin de gebeurtenissen bij u thuis zich zouden hebben afgespeeld, ernstig in twijfel. Te meer omdat er bijkomende vaststellingen zijn gedaan die uw reeds wankelende asielrelaas verder ondermijnen.”* In het

verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de taskara van haar ouders die ze bijgebracht zou hebben. Echter, de taskara werd niet gevoegd aan het verzoekschrift en het bevindt zich ook niet in het administratief dossier. Gelet op de verklaringen die de verzoekende partij afgelegd heeft omtrent de leeftijd van haar gezinsleden, leidt de Raad hieruit een negatieve indicatie af met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, omdat zij ook geen bevredigende verklaring heeft voor dergelijke verklaringen omtrent haar leeftijd en de leeftijd van haar gezinsleden.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat de verzoekende partij geen coherente verklaringen aflegt over hetgeen dat met haar vader gebeurd is. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat haar vader ontvoerd is en dat ze niet weet of haar vader al dan niet in leven is (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p.10). Daarna heeft de verzoekende partij het steeds over de ontvoering van haar vader, ze geeft niet aan dat hij vermoord is. Daarenboven kan ze niet preciseren wanneer haar vader ontvoerd werd. De verzoekende partij stelt: *“ik denk dat mijn vader één jaar en jaar en een half ontvoerd is voor mijn vertrek”* (NPO, p.10). Echter, op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij plots dat toen ze door de taliban bedreigd werd ze aangaven dat *“als ik niet wilde helpen dan zouden ze doen wat ze deden met hun vader en ze toonden de beweging dat ze mij gingen onthoofden (VZ doet beweging met vinger over de keel) en ze zullen me ook ontvoeren, zoals mijn vader.”* Daarna herhaalt de verzoekende partij: *“toen ze mijn vader ontvoerden, dan kwamen ze naar ons huis en zeiden dat ik wapens moest transporteren en als ik weigerde dan gingen ze me onthoofden.”* (NPO, p.39). Ook verklaart de verzoekende partij dat iedereen in het dorp wist dat haar vader vermoord was, dat hij les gaf en daarom ontvoerd is (NPO, p.39). Het gegeven dat de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen over een dergelijk belangrijk aspect van haar vader, namelijk de ontvoering en het overlijden van haar vader, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

De verzoekende partij verklaart dat de taliban aan haar vader hadden gevraagd om tijdens zijn lessen aan de kinderen propaganda over de taliban te verspreiden zodat de kinderen in de toekomst bereid waren om tegen de overheid te vechten. Hij moest een goed beeld geven over de taliban. Gelet op deze verklaringen van de verzoekende partij kan de verwerende partij gevolgd worden dat het weinig plausibel is dat ze de zoon van een ideologische tegenstander zouden vertrouwen om wapens te transporteren naar strategische plekken waar zij volgens de verklaringen van de verzoekende partij hinderlagen opzetten en bommen legden met als doelwit de overheid (NPO, p. 41). In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar het EASO COI verslag van september 2020 omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan om aan te geven dat Paktia één van de provincies was waar de talibanstrijdkrachten werden voorzien van grotere voorraden munitie en explosief materiaal. In dezelfde alinea wordt een link opgenomen naar een *“letter dated 19 May 2020 from the Chair of the Security Council Committee established pursuant to resolution 1988 (2011) addressed to the President of the Security Council”*. In deze brief wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de taliban geen problemen hebben met rekrutering, financiering of het verkrijgen van wapens of munitie. In voormeld EASO COI van september 2020 wordt ook aangegeven dat AAN's Thomas Ruttig de provincie Paktia beschreef als een talibanbolwerk. Voorts geeft de EASO guidance note van december 2020, die door de verwerende partij in een aanvullende nota wordt bijgebracht, aan dat de taliban slechts in uitzonderlijke gevallen gebruik maken van gedwongen rekrutering. Zo wordt bijvoorbeeld gemeld dat de taliban personen met een militaire achtergrond, zoals leden van de ANSF, proberen te rekruteren. De taliban maken ook gebruik van gedwongen rekrutering in situaties van acute druk. Druk en dwang om zich aan te sluiten bij de taliban zijn niet altijd gewelddadig en zouden vaak worden uitgeoefend via de familie, de clan of religieus netwerk, afhankelijk van de plaatselijke omstandigheden (EASO guidance note december 2020, p.64). *In casu* is er geen sprake van een dergelijke situatie. Gelet op deze informatie wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Deze omstandigheden maken dat er aan uw verklaringen over uw gedwongen werk voor de Taliban weinig geloof kan gehecht worden. Als de Taliban werkelijk uw vader viseerden, dan is het weinig waarschijnlijk, noch logisch dat zij u zouden betrekken in een delicaat transport zoals u verklaarde. Deze vaststellingen ondermijnen reeds in deze fase in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.”*

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat angst verlamt en dat daarom zij noch iemand anders haar eerder geholpen heeft. Met dit betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan de volgende motieven uit de bestreden beslissing: *“Daarenboven kan er ook aan uw verklaring dat uw maternale oom niet zou geweten hebben wat er bij jullie thuis gebeurde gedurende een half jaar, weinig geloof worden gehecht. U verklaarde immers zelf dat als er iets belangrijks gebeurde in Shawat jullie daar van op de hoogte werden gebracht in het dorp (NPO, p. 39), en gezien de hele familie volgens uw verklaringen in het dorp woonde (NPO, p. 16) en de lange periode dat jullie huis was bezet (NPO, p. 39)*

valt het moeilijk aan te nemen dat hij niet op de één of de andere manier zou geïnformeerd geweest zijn van de gebeurtenissen bij u thuis. Dat hij, eens hij op de hoogte werd gebracht van de situatie, onmiddellijk overging tot actie maakt het feit dat niemand hem alarmeerde des te vreemder en onwaarschijnlijker en doet ernstige twijfels rijzen bij uw reeds wankelrelaas." Gelet op het beeld dat de verzoekende partij schetst van haar dorp van herkomst, namelijk een malik die niet pro-taliban was, dorpsoudsten die bemiddeld zouden hebben voor haar vader, het gegeven dat de familie van de verzoekende partij in het dorp woont, iedereen op de hoogte was van belangrijke gebeurtenissen en duur van de aanwezigheid van de taliban in haar woning, kan redelijkerwijze verwacht worden dat maternale oom eerder zou hebben gereageerd indien de feiten zich daadwerkelijk voorgedaan zouden hebben. Des te meer omdat eenmaal hij op de hoogte was, hij onmiddellijk tot actie overgegaan is.

Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat de verzoekende partij heeft verklaard dat haar familie geen problemen meer heeft gekend na haar vertrek, en dat ze niet op de hoogte was van zoekacties door de taliban naar de verzoekende partij (NPO, p. 42). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *"Dit valt te verbazen. Bij eerdere ontsnappingspogingen werd u immers door de Taliban telkens gezocht en geslagen (NPO, p. 41) en u beschikte over strategische informatie die nadelig zou kunnen zijn voor de Taliban (NPO, p. 41). Bijgevolg kan men veronderstellen dat de Taliban na uw definitieve vertrek, u opnieuw zou komen zoeken zijn. Bovendien verklaarde u dat er kort voor uw vertrek luchtaanvallen waren in hetzelfde gebied als waar u de wapens moest leveren (NPO, p. 33 en p. 40). In deze context is het dan ook vreemd dat u niet zou geïnformeerd hebben noch bij uw moeder, noch bij oom (NPO, p. 42) noch via de dorpsgenoot die u kent (NPO, p. 17) of de Taliban nog naar u op zoek was. Deze vaststelling roept nog verder de vraag op of de gebeurtenissen wel hebben plaatsgevonden zoals u verklaart, en zet uw asielrelaas verder op de helling."* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in haar nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Shawat gelegen in het district Ahmadkhel van de provincie Paktia, dient de situatie in het district Ahmadkhel gelegen in de provincie Paktia onderzocht te worden.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij gesteld dat: *“Paktia wordt omschreven al een provincie waar sterke tribale connecties en de cohesie tussen lokale gemeenschappen het ontstaan van warlordisme belemmert, maar ook de invloed van de staat beperkt. De provincie is een bolwerk van de Taliban, maar ook het Haqqani-netwerk is er prominent aanwezig. Er wordt ook melding gemaakt van de aanwezigheid van TTP. Paktia is voorts één van de provincies waar sterke banden waargenomen worden tussen de taliban en georganiseerde criminele groepen die betrokken zijn bij drugshandel en afpersing.*

Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Paktia ruw geschat 612.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 218 burgerslachtoffers vielen, een daling van 49% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 651 veiligheidsincidenten gemeld.

Verder blijkt dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Gardez en Zurmat, alwaar bijna de helft van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Paktia plaatsvinden is voorts doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Anderzijds vonden er ook militaire operaties van het Afghaanse leger, in samenwerking met de coalitietroepen en pro-regeringsmilitiegroepen, plaats. Bijna een derde van de gerapporteerde veiligheidsincidenten betreffen ‘explosions/remote violence’. Deze omvatten het gebruik van explosieven op afstand/landmijnen/IED door AGE’s en lucht-/droneaanvallen. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie. Ook zoeken IDP’s uit andere provincies hun toevlucht in Paktia.

De provincie Paktia werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen.”

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Paktia, indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Paktia, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (EASO Guidance note van december 2020, p. 143). Verder blijkt dat de provincie Paktia sedert 2013 wordt beschouwd als *“poppy-free”* (EASO COI Report: Afghanistan Security Situation – september 2020, p. 259).

In andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Paktia ligt in dezelfde lijn.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Ahmed Khel blijkt dat het een betwist gebied is. Het merendeel van de veiligheidsincidenten vonden tijdens de referentieperiode plaats in de districten Gardez (177 incidents) en Zurmat (137). In het district van de verzoekende partij vinden er tussen 30 à 70 veiligheidsincidenten plaats waarvan 45 “armed clashes” waren. Er vonden ook explosieve/IED attacks in het district van herkomst van de verzoekende partij plaats. Met uitzondering van een paar honderd ontheemden die op weg waren naar de provincies Khost, Wardak en Herat, vond 90% een toevlucht binnen de provincie, meer bepaald in het hoofddistrict Gardez. In het algemeen waren de belangrijkste districten van herkomst van binnenlandse ontheemden Sayedkaram (798), Zurmat (567), Alikhel (497) en Janikhel (343).

Uit de landeninformatie blijkt dat de regio van herkomst van de verzoekende partij bereikbaar is. Er wordt weliswaar aangegeven dat de taliban er de weg van Kabul naar de hoofdstad van de provincie Paktia regelmatig controleert, maar dat dit voornamelijk een probleem vormt voor overheidspersoneel. Het viseren van overheidspersoneel op deze snelweg kan niet beschouwd worden als willekeurig

geweld, daar er specifiek wordt gezocht naar overheidspersoneel. Uit de overige informatie blijkt niet dat andere reizigers op deze weg een dermate hoog risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld (EASO COI september 2020, p. 259).

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Ahmed Khel, gelegen in de provincie Paktia geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De verzoekende partij brengt geen concrete, objectieve informatie bij die deze appreciatie kan ombuigen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in het district Ahmed Khel, gelegen in de provincie Paktia nog steeds ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Paktia voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Paktia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. De verzoekende partij betwist evenwel niet dat zij nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paktia en dat er evenmin elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat er voor haar omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district , Ahmed Khel gelegen in de provincie Paktia vestigt.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Ahmed Khel een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8 . Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

9. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepalingen geschonden acht. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De verzoekende partij heeft ook de mogelijkheid gekregen om opmerkingen te formuleren bij de notities van het persoonlijk onderhoud. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS